

MIX

[HTTP://MIX.METHODISTA.HU](http://mix.methodista.hu)

VIII. ÉVFOLYAM 69-70. SZÁM

WESLEY KÉPREGÉNY ➔ KEZDŐDIK A GYŰJTÉS!

KOMOLYRA FORDÍTJUK

A szót. Leközljük az Ifjúsági Bizottság elnökének idei jelentését, és elkezdünk beszélni a fiatalokról, a fejlődő ifikről. Reméljük párbeszédre jutunk az ügyben, hisz a téma igen lényeges. Az elmélyülésünket segíti Hecker Héla cikke is, amely szervesen kapcsolódik a témához. Ezek után fiatalnak számító egyházunk 110 évét próbáljuk csomózgatni. Lazításként, a foci EB és a kínai olimpia szünetében bemutatjuk az adidas atyját, Adi Dasslert.

SCHAUERMANN PÉTER: AZ IFJÚSÁGI BIZOTTSÁG JELENTÉSE A 2007/2008-AS ÉVRŐL

KHALED A. LÁSZLÓ: APROPO: FEJLŐDŐ IFIK

HECKER HÉLA: KULCSRA ZÁRT

SZABÓ MARIANN: A „HÁROMCSÍKOS” TÖRTÉNET

KHALED A. LÁSZLÓ: 110 ÉVE AZ ORSZÁGBAN – RÖVID EGYHÁZTÖRI

PROGRAMAJÁNLAT

ORSZÁGOS TÁBOROK

GYERMEK ÉS SERDÜLŐ TÁBOROK

CSERKÉSZTÁBOR

CSAPATÉPÍTŐ TÁBOROK

HITMÉLYÍTŐ

EVANGÉLIZÁCIÓS TÁBOROK

BÁB ÉS DRÁMA TÁBOR

- GYŰJTÉS WESLEY KÉPREGÉNYRE
- KIK ÉRETTSÉGIZTEK/FELVÉTELIZTEK IDÉN?
- ÖRÖMTELI ESEMÉNYEK...
- UTÓIRAT: MEGÚJÍOTTA ELŐFIZETÉSED?

WESLEY KÉPREGÉNY ...

➔ KEZDŐDIK A GYŰJTÉS!

- ➔ NEM ISMERED ELÉGÉ A WESLEY-SZTORIT?
- ➔ KELLENE EGY WESLEY ANYAG, AMIT SZÍVESEN VESZNEK KÉZBE A FIATALOK?
- ➔ JÓ LENNE ÚJRA FELFEDEZNI A WESLEY ÖRÖKSÉGET?

AKKOR TÁMOGASD TE IS A WESLEY KÉPREGÉNY KIADÁSÁT!

A gyűjtést 2008. július 1-én, az Országos Családi Tábor első napján, a tiszaligeti teaházban rendezett metodista dalszerzők előadói estjén kezdjük el. Célunk az, hogy az idei adventre 1000 példányban megjelenhessen John Wesley-nek, a metodista mozgalom alapítójának életét bemutató színes képregény. Különleges lehetőség lenne ez: a fiatalok újszerű módon, egy általuk kedvelt formában „találkozhatnának” Wesley-vel.

A Püspöki Iroda azzal támogatta a projektet, hogy az eredeti képregény francia kiadója számára kifizette az engedélyezés költségét (250.000 Ft), Császár Judit, a szegedi ifiből, a képregény lefordításával járult hozzá az ügyhöz. Most rajtunk a sor: adjuk hozzá a magunkét! A felajánlások a körzeti lelkészekeken keresztül adhatók/utalhatók át, ill. a tiszaligeti táborok alatt a teaház „képregény perselye” is üzemel!

Barátaink, ismerőseink, akik idén érettségiztek, felvételiztek:

18

BARNA ZSUZI
BOZSÓ ÁGI
CSOMA PETI
CSUHA ALEXANDRA
HECKER FLÓRIS
KHALED-ABDO NADA
KORMOS MÁRK
KURDI KAMILLA
KURDI MARCI
MÜLLER IZABELLA
SÉRA RICSÍ
SZABADOS ESZTER
SZABÓ ANDI
SZÉNÁSI BOGI
SZUHÁNSZKY ESZTER
SZUHÁNSZKY RUBEN
SZUHÁNSZKY TAMÁS

MOST, HOGY ÁTLÉPTÉTEK A 18-AS KORHATÁRT EL KELL MONDANUNK NEKTEK: NAGYON SZÁMÍTUNK RÁTOK, VÉLEMÉNYETEKRE, TANÁCSAITOKRA AZ IFIKBEN! TI VAGYTOTK AZ IFIK ÚJ GENERÁCIÓJA, EGYSZER MAJD BELŐLETEK LESZNEK AZ ÚJ IFI VEZETŐINK, S RAJTATOK IS MŰLIK, HOGY HOSSZÚ TÁVON MILYENNÉ VÁLIK EGYHÁZUNK! HA NEM IS MONDJUK EL 100-SZOR, BIZTOS LEHETSZ BENNE: SZÜKSÉGÜNK VAN RÁD, NÉLKÜLED KEVESEBBEK VAGYUNK. HA ÚJ VÁROSBAN KEZDENÉD MEG A FŐISKOLÁD, EGYETEMED, KERESD MEG AZ OTTANI METHODISTA IFI CSOPORTUNKAT!

ÖRÖMMEL TUDATJUK, HOGY AZ ELMŰLT IDŐSZAKBAN HÁROM KÜLÖNLEGES ESEMÉNY IS MEGRENDEZÉSRE KERÜLT!

MÁJUS 3-ÁN SZUHÁNSZKY ÁGNESNEK ÉS TULIPÁN BARNABÁSNAK VOLT A POLGÁRI
ESKÜVŐJE KISVÁRDÁN. EGYHÁZI ESKÜVŐJÜK JÚLIUS 5-ÉN LESZ MISKOLCON.
ISTEN ÁLDÁSÁT KÍVÁNJUK ÉLETÜKRE!

MÁJUS 10-ÉN SZUHÁNSZKY DEBÓRA ÉS CSERNÁK ANDRÁS MONDTÁK KI EGYMÁSNAK A
BOLDOGÍTÓ IGENT A BUDAKESZI REFORMÁTUS TEMPLOMBAN.
ISTEN KÍSÉRJE TOVÁBBI KÖZÖS ÚTJUKAT!

MÁJUS 12-ÉN BUDAI HELLA ÉS GYURKÓ BALÁZS TARTOTTÁK ELJEGYZÉSÜKET
KAZINCBARCIKÁN. ISTEN VEZESSE ÖKET TOVÁBBRA IS!

ÚJ SOROZATUNKBAN OLYAN MÁRKÁK TÖRTÉNETÉBE FOGUNK BETEKINTENI, AMIKKEL NAP MINT NAP TALÁLKOZUNK. MI VOLT AZ AZ ÖTLET, AMI ÉLETRE HÍVTA, ÉS ÉLETBEN TARTJA EZEKET MIND A MAI NAPIG? A PIAC NEM KÉRDEZ! NEM KÉRI SZÁMON A VÉGZETTSÉGEIDET, NYELVVIZSGÁID SZÁMÁT, SŐT MÉG DIPLOMÁDRA SEM KÍVÁNCSI. ELLENBEN VÁLASZT AD ÖTLETEIDRE, BÁTORSÁGODRA, KREATIVITÁSODRA, RÁTERMETTSÉGEDRE. A FOLYAMATOS KÜZDÉS, ÉS KIHÍVÁSOK SOROZATA TESZI PRÓBÁRA AZ ÖTLETET, AMI MÁR TÖBBÉ NEM RÓLAD SZÓL, HANEM ARRÓL, HOGY MIKÉNT VÁLIK MÁSOK ÉLETÉNEK RÉSZÉVÉ. AZ INDULÁSOK VÁLTOZATOSAK LEHETNEK, DE A LEGFŐBB CÉL CSAK EGY: ÉRTÉKET TEREMTENI. SOROZATUNKBAN ELŐSZÖR AZ ADIDASSAL, MAJD A FERRARIVAL ÉS A NYÁRI SZÜNET UTÁN A TISZA CIPŐVEL TALÁLKOZHATTOK.

A „HÁROM CSÍKOS” TÖRTÉNET

SZABÓ MARIANN

Adolf (továbbiakban Adi) Dassler az első világháború után a frontról hazatérve családi házuk mindössze 20 négyzetméteres fürdőjét alakította át műhellyé, s fittyet hányva korábbi szakmájára cipősítés helyett cipőt kezdett készíteni. Háború után megmaradt sátorponyvákat használta a cipők alapanyagaként. 1924-ben testvérével, Rudolfal alapították vállalkozásukat, „Gebrüder Dassler” (Dassler fivérek) néven. Az 1928-as amszterdami olimpiára már tüskés cipőket szállítottak, a német atléták számára. A 30-as évek közepére már 11 sportág képviselői hordták a 30 féle modell egyikét. Az 1936-os berlini olimpián állt először a dobogó legfelső fokán adidasban szereplő versenyző, az amerikai néger Jesse Owens. (Hitler napja nem egészen úgy sikerült, ahogy eltervezte).

A második világháború után a két testvér útja viszályuk miatt különvált, Adi egyedül vitte tovább a céget, új név alatt – saját nevéből adidas néven (Adi Dassler). 1949-ben jegyeztette be a három csíkos lógót. Rudolf 1948-ban alapította meg saját cégét Pumat.

Az adidas világsikerét 1954-es football világbajnokság hozta meg, amikor a nyugat-német csapat a döntőben legyőzte az aranycsapatot (egyperces néma csönd). 1967-ben Adi bővítette a termékportfoliót, melegítőkkal, trikókkal, nadrágokkal, amiket 1972-ben a müncheni olimpián már a leveles logó díszített. Az adidas cipők még számos további eseményen bizonyítottak, mint például Joe Frazier és Muhammad Ali 1971-es bokszt meccsén.

Az adidas termékpalettája 3 markánsan elkülöníthető részből áll, amit 3 különböző logó védjegyez. A dohánylevél szimbólum kezdetben a zenészek, művészek ruházatának jele volt, ma a hétköznapi ötletes kreatív és retro életérzésű embereket hozza össze. A három csík kimondottan a sportolók viselete, s a 3 ferde vonal megkülönböztetést ad az atlétáknak.

Az adidas nem konkrét termékeket ajánl, hanem életvitelre hívja vásárlóit. Adolf Dassler sport iránti szenvedélye ihlette. Ahogy a sportban a versenyzőknek folyamatosan a lehetetlennel küzdenek, úgy kell a mindennapi embernek is megtalálni azt, amiben túlléphet saját keretein, ez az adidas alapgondolata, Adi Dassler öröksége.

„Lehetetlen nem létezik!”

A mai napig ez az adidas üzenete az emberek számára, amit a cég is megvalósít, a termelés és újítás terén. Mindenkinek kell, hogy legyenek olyan céljai, amelyek túlmutatnak rajta és aktivizálják a benne rejlő energiákat, fizikai és mentális fejlődését szolgálják.

AZ IFJÚSÁGI BIZOTTSÁG JELENTÉSE A 2007/2008-AS ÉVRŐL

SCHAUERMANN PÉTER, A BIZOTTSÁG ELNÖKE

Számvetés ismét a konferenciái beszámoló, mert eltelt egy év, és szembe kell nézni, hogy mit terveztünk erre az évre és mit sikerült mindebből elérni.

Visszatekintés

A tervekhez képest nincs nagy szégyenkezni valónk, hiszen a kitűzött programokat sikerült megszervezni, a bizottság is többször (3-szor) ülésezett, több kérdést sikerült e-mailen keresztül megbeszélni, döntést hozni. A bizottság tagjai aktívan és konstruktívan álltak hozzá a felmerülő kérdésekhez.

Hálás vagyok, hogy a 2007-es **CSALÁDI TÁBOR** alatt volt ifjúsági program, változatos alkalmakkal. Ezt követően került sor az **IFJÚSÁGI TÁBORRA**, szintén Tiszaligeten, amelyen Kovács Zoltán által elmondott prédikációk üzenete még most is bennünk él. Sok színes programot terveztünk erre a pár napra, de néhányat nem sikerült megvalósítani (pl. kenuzás), és a program is egy kicsit laza, hiányos lett. A résztvevő fiatalok visszajelzése pozitív volt, azonban kevesen vettünk részt az ifjúsági táborban (48 fő).

Ősszel nem tartottunk saját **MUNKATÁRSKÉPZŐT**, hanem a Dünamisz által szervezett munkatársképzőn vettünk részt többen, amely megítélése vegyes volt körünkben. Idén szeretnénk ismét saját munkatársképző alkalmat.

A **TÉLI IFJÚSÁGI KONFERENCIÁKAT** több körzet összefogásából sikerült megszervezni, egy konferenciára Györkönyben, egyre pedig Budakeszin került sor, előbbi csendesnapon 35 fiatal, míg utóbbin 20 fiatal vett részt.

A **TAVASZI IFJÚSÁGI HÉTVEGÉT** március közepén tartottuk meg, de az alacsony létszám miatt (41 fő) Budakeszin szerveztük. Istennek hála változatos és színvonalas programot sikerült összeállítani, ennek az alkalomnak is kedvező fogadtatása volt a fiatalok körében.

A **MIX**, amely az ifjúsági bizottságtól függetlenül működik, folytatta már hagyományosnak mondható tevékenységét. A **MIX újság** az év során rendszeresen megjelent, a **MIX zenekar** folyamatosan megújuló csapattal és zenei anyaggal próbál, idén tavasszal pedig sikerült ismét legyártani egy adag új **MIX pólót**.

Az **IFJÚSÁGOK LÁTOGATÁSA** elkezdődött, néhány ifjúságba eljutottak a bizottság képviselői, hogy ilyen módon is kapcsolatot építsenek a körzeti csoportokkal, vezetőkkel. Emellett pedig értékes ötleteket, visszajelzéseket sikerült begyűjteni a fiataloktól.

Gyurkó József szervezésében ismét megrendezésre került a **HITMÉLYÍTŐ TÁBOR**, amely az Istennel való mélyebb kapcsolat megélésére ösztönöz, ezt követően pedig **MISSZIÓS BEVETÉSEN** vettek részt a fiatalok Budapesten.

Ezeknek az eseményeknek örülünk, hálásak vagyunk hogy ezek megvalósulhattak. Azonban mégis úgy érezzük, hogy a metodista ifjúsági munka (a legtöbb helyen) nem fejlődik. Tavaly arról írtunk, mintha őrlágon égne az ifjúsági munka egyházunkban, ez a tendencia pedig nem javult az elmúlt év során.

A felelősség persze a bizottságé is. A táborok résztvevőinek létszáma folyamatosan és érezhetően csökken, sok körzetben nincs ifjúsági csoport. Mindez azért is „veszélyes”, mert az ifjúsági munka a körzetekben kell, hogy működjön, a helyi ifikben. Egy más kérdés, hogy az ifjúsági bizottság ehhez megadott-e minden szükséges feltételt, támogatást? Örülünk, hogy vannak viszont jól működő ifjúságok is (Dombóvár, Budakeszi, Pest és Óbuda elnézést, ha kihagytunk valakit a felsorolásból.) Hálás vagyok annak, hogy a sok elfoglaltsággal rendelkező bizottsági tagok ennyi időt és energiát tudtak rászánni a munkára, hogy ennyi minden megvalósulhatott, de mindeközben látjuk a helyzet már-már drámai jellegét. Nincs fejlődés, nincs növekedés a legtöbb helyen, és az országos munkában. Ennek okát, fő magyarázatát pedig nem látjuk. A tavaly feltett kérdések idén is aktuálisak. Bizonyos okokat össze tudunk szedni, de a valódi magyarázatot nem látjuk. Amennyiben ebben segíteni tud a konferencia, köszönettel vesszük.

Terveink a következő évre

Azt gondoljuk, hogy első körben a fent megfogalmazott kérdéseken kell nagyon komolyan elgondolkodnunk, Istenünk vezetését kérve. Többet imádkozva azért, hogy ne mi legyünk a fejlődés akadályai, és megtehesük mindazt, amit tőlünk vár el Isten. Ez nagyon kegyesen és általánosan hangzik első hallásra, de így gondoljuk. Kérdés, hogy hogyan válhatnak csoportjaink olyan közösségekké, amelyek nem csak a gyülekezeti fiatalokat tudják megtartani, hanem alternatívát jelentenek a nem gyülekezeti fiataloknak is. Át kell gondolni az országos táborainkat, rendezvényeinket, hogy a jövőben hogyan menjenek tovább, milyen módon kerüljenek megrendezésre.

Konkrét feladatok

NYÁRI CSALÁDOS ÉS IFJÚSÁGI TÁBOR - idén ismét Tiszaligeten lesz a családos és ifjúsági tábor, amelyre készülünk. Szeretnénk a tábor evangélizációs és hitmélyítő jellegét erősíteni. Amennyiben a konferencia hozzájárul, a jövőben szeretnénk elgondolkodni azon, hogy van-e olyan helyszín, amely kisebb, családiasabb környezetben és elérhető áron biztosít helyet, befogadó környezetet a nyári ifjúsági tábor számára.

ŐSZI MUNKATÁRSKÉPZŐ - idén szeretnénk ismét saját munkatársképzőt szervezni közösen a gyermekmunkásokkal, amely során az ifjúsági és gyerekmunka alapjait szeretnénk körbejárni, és az eltérő munkaterületek képviselőivel közösen beszélgetni a kihívásokról és lehetőségekről.

Szeretnénk a körzeteket bátorítani abban, hogy egy vagy több **TÉLI IFJÚSÁGI KONFERENCIÁT** szervezzenek a fiataloknak. Nagy igény van a téli szünetben a találkozásra, Istenre figyelő csendesnapokra a fiatalok körében.

TAVASZI IFJÚSÁGI TÁBOR - komolyan el kell gondolkodni, hogy van-e igény, és ha igen, milyen feltételekkel a tavaszi táborra. Véleményünk szerint lenne igény, de a csökkenő résztvevői szám arra utal, hogy át kell gondolni az elmúlt évek során kialakult formákat, megoldásokat.

Az **IFJÚSÁGOK, KÖRZETEK LÁTOGATÁSÁT** folytatni kell, mert számunkra hasznos és jó alkalmak voltak. Imádságot kérünk, hogy legyen időnk, energiánk erre a fontos feladatra, a körzetekkel való kapcsolatépítés e formájára is.

CINA projekt - egyházunk idén is megszervezi az európai fiatal segítők programját a nyáron, amelyre szeretnénk minél több fiatalot kiküldeni.

A püspöki kerületben megrendezendő **FOCI-BAJNOKSÁGRA** is szeretnénk egy csapatot küldeni a fiatalok részvételével.

Zárásképpen köszönjük a támogatásokat, imádságokat, anyagi támogatásokat, segítségeket, tanácsokat, megbocsátást, türelmet. Mindazt, amit a lelkészek, gyülekezeti tagok a helyi és az országos ifjúsági munka és a munkások irányában tanúsítottak. Elnézést kérünk, amikor nem sikerült minden esetben az elvárt módon beszélni, cselekedni, dolgozni. Kérjük továbbiakban is az imádságokat a munkára és a szolgálókra, valamint a jelentés elfogadását.

2008-AT ÍRUNK. NEM TUDOM BELE GONDOLTATOK-E: A RENDSZERVÁLTÁS ÓTA SZÜLETETT ELSŐ NEMZEDÉK MOST LETT NAGYKORÚ, IDÉN TÖLTI BE A 18-AT. MILYEN AZ ÚJ GENERÁCIÓ? MIBEN MÁSOK ŐK, MINT A „RÉGIEK”? FONTOS KÉRDÉS EZ: BELŐLÜK LESZ A JÖVŐ EGYHÁZA. BESZÉLJÜNK RÓLUK, BESZÉLGESSÜNK VELÜK!

APROPÓ: FEJLŐDŐ IFIK

KHALED A. LÁSZLÓ

Már régóta tervezem, hogy papírra vetem gondolataimat az ifjúság kérdéséről. Az ifi bizottság elnökének fejlődéssel kapcsolatos felvetései most jó alkalmat kínálnak erre. Tapasztalatcserére gondolok, amellyel mindnyájunk közös célját, a fiatalok Istennel való kapcsolatának építését (nevezhetjük ifjúsági misszióknak is) segíthetjük. Amikor a saját tapasztalataimról beszélek, akkor a pécsi, szegedi és budapest-óbudai ifi csoportokra gondolok, amelyek vezetésébe az elmúlt 10 év során bekapcsolódhattam, betekintést nyerhettem. Emellett – sokakhoz hasonlóan – elég színes a „tábori múltam” is: sokakkal együtt egy évtized alatt összesen, talán vagy 150 napot töltöttem a különböző metodista ifi táborokban. Ki gondolná? De ne szaladjunk előre a részletekben. A cikkkel remélem párbeszédet indíthatunk, fiatalok és idősebbek, lelkészek és nemlelkészek között. Ha bárkinek építő véleménye, használható tanácsa lenne, ossza meg lapunkkal, leközzöljük! Segítsük együtt az ifjúsági munka fejlődését! Beszéljünk a fiatalokról, mert ez segíthet abban, hogy egyre jobban képesek legyünk beszélgetni velük!

⌘ 1. kihívás: vallási paletta

Ha összehasonlítjuk a mai fiatalok vallási környezetét az 1990 előtti helyzettel meglehetősen éles különbségekre kell felfigyelnünk. A vallási sokszínűség kora köszöntött ránk. Egy mai átlag fiatalra évente egyszer szélesen mosolyog a buszmegállóban a krisna tudatú hívő, bízva az 1%-os felajánlásban. A mai fiataloknak sokkal élesebben és sokkal korábban kell szembesülniük a más vallásúak hitével, mint korábban. Ez hatalmas kihívás elé állítja őket akkor, amikor a hitre és az Istenre gondolnak. Több találkozásban is tapasztaltam: a kereszténység sokuk számára ma csak egy lehetséges út az Istenhez.

⌘ 2. kihívás: „kult-bumm”

A „kult-bumm” alatt azt értem, hogy nem csak a vallások világa lett színesebb, hanem az egész bennünket körülvevő valóság. A mai fiatal világfaluban él: egy klikkre minden elérhető számára, de egyúttal egy pillanat alatt őt is minden hatás eléri. Döbbenetes információ mennyiség zúdul ma a fiatalokra, aminek egyik kihívása a feldolgozás. Hogyan lehet értelmesen „átdolgozni” azt a sokkoló képi anyagot, és azt üzenetet, ami ma elér. A „kult-bumm” másik kihívásaként a programáradat jelenik meg. Az ifjúsági csoportjainkat úgy érzem egy inkább az a veszély fenyegeti, hogy csak egy választható/kihagyható programajánlattá válik a fiatalok számára.

⌘ 3. kihívás: laza kapcsolatok

Annak következménye, ha egy gyerek/ fiatal a laza kapcsolatok világában nő fel hosszú távon válik érzékelhetővé. Mivel azonban ezen a ponton egy hosszabb múltra visszatekintő problémáról van szó, a következmények ma is folyamatosan megmutatkoznak. A laza kapcsolatokból álló társadalomban a házasságok nem kötöttek meg, illetve nagy számban szakadnak szét. Az ilyen családokban felnövő fiatalok számára ezek igen komoly kihívást jelentenek, mivel semmiféle kapcsolódásban és elköteleződésben nem kapnak mintát. Azt gondolom, hogy a mai fiatalok ezért kötelezik el magukat sokkal nehezebben egy társ, egy gyülekezet, egy ifjúsági csoport, egy egyházi tagság mellett. Inkább a laza kapcsolatok „kultúráját” gyakorolják, laza az identitásuk, laza a kötődésük. Talán ezért indulnak el annyian külföldre sorainkból is.

⌘ 4. kihívás: anyagiak

Az ifjúsági csoportjaink különleges kihívását jelentik az anyagi kényszerek és érdekek. A fiatalok talán ezen a ponton élik át legkonkrétabb formában azt, hogy a felnőtté válás folyamata már egészen korán megkezdődik. Úgy tapasztalom, hogy a középiskolások és egyetemisták ma egyre inkább maguk is pénzkeresők szeretnének lenni, vagy azzá kell lenniük. Ez természetesen önmagában is feszültséghez vezet, hiszen a fiatal felé irányuló alapvető elvárás a tanulás. A „pénzkeresés - tanulás - ifjúsági csoport/kereszténység” hármásában a fiatalok olyan döntési helyzetbe jutnak, amelyben a fent említett kihívásokkal együttes eredményeként nehezen tudnak jó döntést hozni. (Csak jelzem: a külföldi utak indítékaiként az anyagiak is szerepelnek!)

⌘ Válasz: „Úton lenni az úton levőkkel!”

Bár a négy kihívás egyértelműen abba az irányba mutat, hogy a fiatalok ma korán érnek, (vagy másként fogalmazva: hamar lesznek felnőttek), mindenképpen figyelmeztetnünk kell: a fiatal nem felnőtt. A fiatal sokkal inkább: úton levő. Ember, aki úton van a vallások között, úton van az információk/képek/programok között, úton van az elköteleződésben/hűségben, úton van az anyagi világában. Ne várjunk tőle többet, mert nem érkezett még meg. Elvárásaink riasztanak és taszítanak. Ami vonzást gyakorolhat az a nyitott ajtó, a jó kedvű türelem, az úton való közös beszélgetés, a bátorító, segítő kíséret. Ez jelenti az „ifi arculatot”, talán leginkább a fiataloknak szervezett táboraink ilyenek. Az emmausi úton levők lehetnek mintáink: a Mester kísért, s az út végén a tanítványok felismerik. Az identitás születésének története ez. Ilyen kísérésre csak Jézussal lehetünk képesek, ezért a fiatalokkal való kapcsolatunknak egy folyamatos imádságos kapcsolatnak kellene lennie.

Ugyanakkor feltétlenül tartuk értékesnek, hogy egy mai fiatal roppant korán szembesül a világ alapvető kérdéseivel, hittel, vallással, Istennel, a világ informatív valóságával, a párkapcsolattal, az emberi közösséggel, az anyagi kérdésekkel. Ha szembesül vele az gondolkodást jelent, ha gondolkodik róla, akkor pedig beszélgethetünk. Nem nekünk kell adnunk a témákat, központi témáinkat kivétel nélkül ismerik a fiatalok. Különösen fontos azonban a differenciálás: a középiskolásokat, egyetemistákat, fiatal felnőtteket/dolgozókat mindenképpen bontsuk külön csoportra, mert

életútjuknak nagyon eltérő szakaszában járnak, s a kíséret helyett a blokkolás okozói lehetünk! A párbeszédhez meg kell tanulnunk a fiatalok nyelvén beszélnünk. A fiatalok sokkal gazdagabban fejezik ki magukat, mint mi. Miközben képesek elvontan gondolkodni, nagyon szívesen beszélnek pl. a zene, a film, a sport nyelvén. Országos szinten ezekben általában jók vagyunk, a kísérő jelleggel bíró, „ifi arculatú” ifi táboraink jelentőségét alig lehet túlbecsülni. Ám ezt a beszédmódot okvetlenül el kell vinnünk gyülekezeti ificsoportjainkba is. Induljunk el, legyünk úton a fiatalokkal!

KULCSRA ZÁRT

HECKER HÉLA

**„AZÉRT VAN EZ, HOGY A VILÁG MEGTUDJA,
HOGY SZERETEM AZ ATYÁT. EZÉRT CSELEKSZEM AKKÉPP,
AMIKÉPPEN MEGPARANCSOLTA NEKEM AZ ATYA.” JÁNOS 14,31**

Megütötte a fülem Jézus mondata: Szeretem az Atyát, ezért cselekszem meg akaratát.

Magamra gondolok, hiszen csak akkor él az Ige, ha magamat vizsgálom meg benne. Amit látok, csöppet sem tetszik: a körülöttem élő emberekre leginkább úgy tekintek, mint megoldandó feladatokra. Úgy gondolom, hogy kereszténységemből fakadóan kötelezettségeim vannak velük szemben: mindig kedves kell legyek és segítőkész, nehogy szégyent hozzak Isten nevére, bizonyosságot kell tennem és Jézus kereszthaláláról beszélnem, nehogy elszalasszam gyávasággal vagy figyelmetlenséggel az alkalmas időt, és legfőképpen, egyetlen dolog kell motiválja minden tetteimet: a szolgálat. A szolgálat márpedig nem egyéb, mint áldozathozatal – s egy jó keresztény számára nem kérdés, ott van-e az ifjúsági órákon, vagy dolgozatra készül, nem kérdés, elmegy-e a vasárnapi Istentiszteletre, vagy inkább délig alszik a fárasztó hét után. Önfeláldozás, áldozathozatal, szolgálat – akár a Kispál-féle „kényszer, érdek, ösztönélet” szentháromsága, csak keresztény változatban.

De amikor ezt az Igét olvastam, el kezdett bennem járni, fel és alá, hogy itt Jézus valami egészen másról beszél. (Mint ahogy különben is, mindenütt, egészen másról beszél, mint ami megszokott.) Azt mondja: megcselekszem az én Atyám akaratát, mert szeretem őt. Nem azért vagyok engedelmes, mert így kell tenni. Nem azért hozok áldozatot, mert ez az illendő hívő magatartás. Nem azért veszek részt az ifjúsági órán, mert különben paraszt gyűjtök a fejemre, és elvesztem az üdvösségem. Nem azért adom fel magamat, mert mindig a nehezebb út a helyes. Azért teszem, amit teszek, mert szeretek, és épp ezért szabad vagyok megtenni.

Pál apostol ezt mondja egy helyen:

**„AZ A SZERETET, AMELYET KRISZTUS TANÚSÍTOTT IRÁNTUNK,
HATÁROZZA MEG MINDEN TETTEMET.” 2KORINTUS 5,14**

Miféle szeretet ez? Mit jelent az, hogy minden, amit cselekszek, úgy történik, hogy Krisztus irántam való szeretete határozza meg? Mi az, hogy szabad vagyok az engedelmisségre, mert szeretem azt, aki tőlem ezt kéri?

Anyámra gondolok, és az otthoni feladatokra. Miért mosogatok el, ha megkér rá? S leginkább: miért mosogatok el, ha ki mondva meg sem kér rá? Azért, mert nem akarom, hogy veszekedjen? Azért, mert élvezem a meleg vizet és a mosogatóhabot? Azért, mert nincs jobb dolgom? Azért, mert félek, mi lesz, ha mégsem teszem meg?

Azért mosogatok el, mert szeretem az anyám. Természetes számomra, hogy amiben tudok, segítek. Nem is segítség-nyújtás ez már akkor, nem is áldozathozatal, nem is önfeláldozás – egészen természetes tett. Mert a szeretet mozgatja, az a szeretet, ami szabadságot ad és hagy magamnak és a másik embernek is.

Igen, de hogyan mutatkozik meg ez a mindennapjaimban? Hogyan lehetséges az, hogy minden tettemet ez mozgassa?

Lehet, hogy külsőleg nem látszik változás. Ugyanúgy el fogok járni az Istentiszteletre. Ugyanúgy elmosogatok, ugyanúgy megtanulom a leckét – de milyen minőségi módosulás az, ha mindezt nem félelemből, áldozathozatalból, szolgálatból teszem – hanem szeretetből.

Jézus nem azt mondja, hogy szolgáljatok egymásnak, és akkor majd mindenki látni fogja, hogy hozzám tartoztok. Nem is azt mondja, hogy válasszátok mindig a nehezebb utat, és akkor majd mindenki látni fogja, hogy igaz keresztények vagytok. Egyetlen egyet mond: Szeressétek egymást, szeressétek egymást, és akkor megtudja, aki körülöttetek él, hogy az enyéim vagytok.

Megtudja, aki körülöttetek él... – megtudja-e? Látja-e bennem a nem hívő barátom (ha van, és kellene, hogy legyen), hogy Krisztushoz tartozok? Mitől látná? Attól, hogy mennyit beszélek Róla? Attól, hogy folyik belőlem az evangélium, mint el nem zárt csapból a víz?

Mindez semmit sem ér önmagában.

Egyrészt azért, mert a fogalmak, amikkel több generációs hívőként operálok, teljesen ismeretlenek a nem hívők számára. Mi az, hogy kegyelem? Mi az, hogy bűn? Mi az, hogy irgalom? Mi az, hogy Szentlélek és bűnbocsánat? Sőt: mi az, hogy csendesnap? Ifjúsági óra? Vasárnapi iskola? Senkinek nem mond semmit. (Jobb esetben. Rosszabban pejoratív jelentést hordoz.) Olyan mély nyelvi szakadék keletkezett mára már az egyházi és a hétköznapi nyelv közt, hogy áthidalhatatlannak tűnik.

Pedig az áthidalása lehetséges volna, ha szem előtt tartanám, amit Jézus mondott – a szeretet parancsolatát. Minek kell ilyen fogalmakat használni? Semmi értelme sincs azon túl, hogy különbségeket generál. Ha Istenről akarok beszélni, ha Őt közel szeretném hozni az emberekhez, akik még nem ismerik Őt, akkor a teljesen hétköznapi, egyes formuláktól mentes nyelvet kell használnom.

Ehhez viszont az kell, hogy osztozzak az életben. Azok életében, akik nem belső egyházi körökben szocializálódnak. Az kell, hogy ne csak keresztény legyek, hanem keresztény ember legyek. Kell egy közös nevező, ahonnan kiindulhatunk, kell valami, ami mindannyinkban azonos – ez pedig ember

voltunk. De ha bevacolom magam egy szent sarokba, ahonnan ki sem mozdulok, csak néha siránkozok azon, hogy de hát furulyáztam nektek, és ti mégsem táncoltatok, aztán módosítottam a terven: sirató dalt énekeltem nektek, de ti nem szomorkodtatok, és nem jöttetek be a templomba, pedig megtehettétek volna bármelyik vasárnap délelőtt tíz és tizenegy óra közt – akkor a beszédem magánmonológ lesz.

Jeremiás a fogságban élő zsidóknak írja meg Isten üzenetét:

„ÉPÍTSETEK HÁZAKAT, ÉS LAKJATOK BENNÜK! ÜLTESSETEK KERTEKET, ÉS EGYÉTEK AZOK GYÜMÖLCSÉT! HÁZASODJATOK, SZÜLESSENEK FIAITOK ÉS LEÁNYAITOK! SZAPORODJATOK, ÉS NE FOGYJATOK! FÁRADOZZATOK ANNAK A VÁROSNAK BÉKESSÉGÉN, AHOVÁ FOGSÁGBA VITETTELEK BENNETEKET, MERT ANNAK BÉKESSÉGÉTŐL FÜGG A TI BÉKESSÉGETEK IS!” JEREMIÁS 29,5-7

Megrázó ez a felszólítás. Isten nem azt üzeni népének, hogy: lehetőség szerint különüljete el, nehogy bemocskoljátok magatokat a pogányok aranyedényeivel, lehetőség szerint saját települést alapítsatok, saját nyelvet beszéljete, még az öltözködésetek is térjen el – nem, épp az ellenkezőjét szorgalmazza. Azt üzeni Jeremiás által: építsetek ebben a városban házakat. Éljetek **köztük**. Fáradozzatok az **ő** békességükön, mert azon múlik a ti békességetek is.

Milyen megfordított logika ez?!

Hiszen végtelen biztonságot és békét ad egy zárt közösség. Számomra olyan megnyugtató részt venni egy ifjúsági táboron, amikor tudom, hogy semmi atrocitás nem fog érni, mert itt úgyis mindenki – ha másból nem, hát kötelességből – szeret. Itt mindenki érti a nyelvet, amit beszélek, itt mindenkinek van fogalma arról, kicsoda Isten, itt ugyanazokkal a problémákkal küszködők közt lehetek – ez itt valóságos paradicsom. Jó volna konzerválni ezt az állapotot.

Hajlanék is rá, hogy csak a hét közbeni alkalmaknak éljek, hogy leépítem a szoros kapcsolataimat a nem hívő barátaimmal. Megerőltető kihívás úgy beszélni a hiterről, hogy ők is értsék, megerőltető kihívás úgy köztük élni, velük együtt élni, hogy közben hű maradjak ahhoz az életgyakorlathoz, ami kereszténységemből fakad. Megerőltető és kétségbeejtően nehéz feladat házakat építeni, házasodni és a békességükön fáradozni nap mint nap, ahhoz képest, hogy milyen egyszerű az élet, napfényes az ég a nyájjban.

Jézus még ennél is tovább megy: ne feladatnak tekintsd azt, hogy köztük élsz. Szeresd őket. De hát milyen irtóztató nehéz szeretni valakit, ha közös nyelvünk sincs? Mekkora kihívás megtalálni azokat a közös pontokat, amikre 'rápakolható', mintegy pluszban, még Isten is? Van-e érzékem és türelmem hozzá, hogy osztozzak a problémáikban, örömeikben, és átéljem azokat szívvel-lélekkel? Van-e szeretet bennem, elég szeretet bennem ahhoz, hogy mindezt ne önfeladásnak, szolgálatnak, főleg ne áldozathozatalnak éljem meg, hanem olyan természetes legyen, mint az, hogy elmosogatok, mert szeretem anyámat.

Tudok-e barát lenni, valódi barát – mindenféle hívő felsőbbbségtudat nélkül – mert bizony, sajnos ezt is észre vettem magamon: úgy gondolom, engem legfeljebb az Isten igazíthat ki, de egy nem hívő, ugyan, hogy gondolja – társ a körülöttem élők életében? Képes vagyok-e kísérője lenni a mellettem élőknek?

Nem szabad, soha nem szabad elfelejtenem, mekkora kiváltság az, hogy ismerem az Istent, hogy hiszek Benne, hogy az életnek Ő a princípiuma, szervező eleme és essenciája. Soha nem szabad elfelejtenem, hogy nem mindenki számára természetes ez. Képes vagyok-e hosszú éveken át kísérni embereket, vagy csak annyira futja, hogy néha egy-egy páciens nyakába zúdítok egy lavórnyi evangéliumot – missziós megmozdulás címszó alatt – és aztán, mosom kezeim, magára vessen, aki ezek után is hitetlen maradt.

Példaértékűnek tartom-e az Isten történetét az emberrel?

Azét az Istenét, aki a bűnbe esés pillanatától kezdve újabb és újabb utakat keres az emberekhez. Nem mondta, hogy: tessék, elrontottátok, én szóltam, ti nem fogadtátok meg, magatokra vessetek. Nem hagyta ott az embereket, mikor az özönvíz után újra gonosz lett szívük. Nem adta fel népét, mikor megölték prófétáit, köveit, felkent királyait. Mindennél tovább ment, minden elképzelhető módnál kreatívabb volt, azért, hogy elérje az embert. Nem cövekelt magát a Hóreb-hegyhez, de még szent sátrához sem azzal, hogy: ide gyertek, ha akartok valamit, én nem mozdulok utánatok.

Addig ment, míg önmagát nem adta. Teljesen, mindenestől, visszavonhatatlanul. Áldozathozatalból? Önfeladásból? Nem. Szeretetből. Égett a szíve értünk, úgy, mintha nélkülünk, a nélkül, hogy mi emberek Rá találjunk, Ő soha nem is lehetne teljes. Holott kezdetektől fogva az.

Elkísérni valakit, onnantól kezdve, hogy szomjas vagyok, adj innom, kérlek egészen odáig, hogy én, aki inni kértem tőled, vagyok az élet vize. Fokozatok, amiket Jézus végigjárt a samáriai asszonnal, saját értetlen tanítványaival, amiket végig jár napról napra velem – hát hogy ne kellene nekem is így tennem? Nem jó-keresztény magatartásból, nem szolgálási vágyból, hanem mert belsőleg át- meg átjár az Isten szeretete, és űz, hajt, ki a zárt kapukon, ki, bele az életben, be az emberek közé, ahogy búcsúszavaiban fölszólítja tanítványait: Menjetek el! Ne maradjatok itt! Ne az eget kémleljétek imádságos áhítatban, rám várva. Menjetek, induljatok!

Mozog bennem ez az Ige, föl és alá, és egyre erősebben azt érzem, hogy csipked, piszkál, ki akar zökkenteni a kényelmes, nyugalmi állapotomból. Olyan, mint amikor testvérek húzzák egymást, nem lévén jobb elfoglaltságuk: na, na, mit szólsz? Elbírod még ezt viselni? Elhiszem én, hogy könnyű neked az áldozatkészségedre hivatkozni, de mit szólsz hozzá, ha azt mondom neked: ez önmagában semmit sem ér? Elhiszem én, hogy könnyű neked szolgálat címszó alatt minden vasárnap vezetni a dicsőítést, sőt, néha még meg is fosztod magad emiatt egy kis pluszalvástól – de mit szólsz ahhoz, ha azt mondom, ez üres önmagában, akár egy pontosan visszacsomagolt szaloncukorpapír?

Mit szólsz hozzá, ha én csak egyetlen egyet akarok, azt hogy szeress, szeress mindenként előtt, mindenként fölött, mindig. Ahogy én szerettelek téged.

És akkor, én azt szólok Uram, hogy ebbe bele kell pusztulni, mert ez igazi önfeladás, mert

még a szerzett jó pontokkal sem nyugtathatom a lelkem,

mert ha azt akarod csak, hogy szeressek, akkor bizony, erre képtelen vagyok. És én erre azt szólok Uram, hogy igen, akarom ezt, akarok itt élni, akarok ember lenni, olyan módon ember lenni, hogy közben Rád mutat még a lélegzetvételem is – én azt szólok Uram, hogy nekem ez nem fog menni a Te engem megelőző szereteted nélkül, de lüktet a szívem azokért, akik még nem vették szájukra nevedet. Uram, ha azt akarod, én menjek hozzájuk, én nyissam meg a magamra zárt kapukat, ne az ő zörgetésükre várjak, akkor azt mondom, megyek, bár remeg a lábam és félek, hogy elfelejtettem már az emberek beszédét, mióta itt élek meleg és biztonságos aklodban – de megteszem Uram, és egyes egyedül azért, mert Te is márt előbb ezt tetted.

**HA VAN
VÉLEMÉNYED
ÍRD MEG
NEKÜNK!**

DEVOTIONAL MAGAZINE
 WWW.UPPERROOM.ORG/DEVOZINE

DEVO OF THE MONTH

KINDNESS

Steadfast love surrounds those who trust in the Lord.
 Psalm 32:10b

Constant kindness can accomplish much. As the sun makes ice melt, kindness causes misunderstanding, mistrust, and hostility to evaporate. (Albert Schweitzer)

I see many of the fruits of the Spirit in my life; but most of all, I see kindness. Three years ago, I wasn't exactly a nice kid. I was extremely shy; and not many people at school liked me, so I had become a bully. Then, when I moved to Oklahoma, I decided to try being nice — and it worked! In my youth group, I am well-liked. I have built friendships that I will remember my whole life. Now I try to be nice to people even if they are annoying or totally mean to me. I simply trust in God and surround myself with kindness.

Scott Solomon, 15
 Tulsa, Oklahoma

12 SIMPLE WAYS TO BE KIND

1. hold a free car wash
2. visit an animal shelter; bring treats for both animals and staff
3. buy a movie ticket for the person behind you in line
4. send a thank-you note to an influential person in your life
5. be a tutor at school
6. help your siblings with their chores
7. make breakfast in bed for your parent
8. escort elderly shoppers to their cars and carry their bags
9. give blood
10. distribute stickers to little kids at church
11. plant a tree
12. mow a neighbor's lawn for free

Which ones will you try this week?

Catherine Gillette, 17
 Wilmington, Delaware

HOGYAN LEHET ÚGY ELMONDANI EGY TÖRTÉNETET, HOGY EGYRE KÖVETHETŐBB, ÉRTHETŐBB, MEGJEGYZHETŐBB LEGYEN, S ÍGY EGYRE INKÁBB TUDJUNK VELE AZONOSULNI? EZ A TÖRTÉNELEM KIHÍVÁSA, MELY (A KÖZHIEDELEMMEL SZEMBEN) ALAPVETŐEN NEM A FIATALOK UNATKOZTATÁSÁRA LETT „KITALÁLVA”. A KÖVETKEZŐKBEN – EGY RÖVID BEVEZETŐ UTÁN – ARRA TESZÜNK KÍSÉRLETET, HOGY EGYHÁZUNK TÖRTÉNETÉT JÓL MEGRAGADHATÓAN, NÉGY CSOMÓPONTBA PRÓBÁLJUK MEG ÖSSZEFOGLALNI. A KIINDULÓPONTOT 1898 JELENTI, AMIT IDÉN KÖNNYŰ MEGJEGYEZNI, HISZ ÉPPEN 110 ÉVE KEZDŐDÖTT A METHODISTA SZTORI HAZÁNKBAN.

110 ÉVE AZ ORSZÁGBAN – RÖVID EGYHÁZTÖRI NÉGY CSOMÓPONTBAN

KHALED A. LÁSZLÓ

1. Bevezetés – A szabadegyházak megjelenése Magyarországon

Bár a holland Anne-Marie Kool kutatásaiban arról tudósít, hogy a 18. századi Erdélyben herrnhuti mozgalom lényegében szabadegyházként működött, a magyarországi szabad-egyházak története a 19. században kezdődik. Zinzendorf követői – a Habsburg-kormányzat, illetve az evangélikus egyház üldöztetéseinek köszönhetően – a század végére eltűntek. Az evangélikus egyház keretein belül működő „felvidéki herrnhuti mozgalom” azonban egészen az 1840-es évekig életben maradt.¹

Az 1830 és 1900 közötti hetven esztendőben négy szabadegyház megjelenésével számolhatunk hazánkban. A négy protestáns kisegyház két jellegzetes csoportra osztható fel. Az első csoportba a nazarénus és a baptista felekezetek tartoznak, amelyek az 1830-as, 1840-es években érkeztek Magyarországra. A második csoportot az 1890-es évtized érkezői, az adventisták és a metodisták alkotják. A két csoport közti vízvonalat a liberális politikai változások képezik: a század végére érkezőket, enyhe túlzással, kikövezett út fogadja a monarchiában, hiszen elődjeikkel szemben ők – legalábbis elviekben – törvényileg szabályozott keretek között gyakorolhatták vallásukat (az 1895. évi XLIII. tc. szerint).

Az első magyarországi szabadegyház megjelenésének dátuma: 1839. A svájci gyökerű nazarénus vallást Denkel János és Kropacsik János, a két iparoslegény ekkor hozta el hazánkba.² Az Angliából kiinduló újkori baptizmus – a másodikként jegyezhető magyarországi kisegyház – ugyancsak a forradalom előtt, 1846-ban jelenik meg, a szintén iparos Rottmayer János révén. A szabadságharcot követő feszült politikai helyzetben a minden fajta közösséget és csoportot gyanakvón figyelő s néha üldöző korszak következett. Az új felekezetek munkájának

kibontakozása meglepő módon azonban éppen ekkor következett be. A nazarénus Kalmár István, a baptista Meyer Henrik, Novák Antal, Kornya Mihály és Tóth Mihály igehirdetéseinek hatására, e kisegyházi közösségek az egész Alföldön elterjedtek.

A 19. és 20. század fordulója előtt, az éppen kialakult új valláspolitikai keretek között indult meg az amerikai gyökerű adventista munka és a bécsi közvetítéssel érkező metodista misszió. A két új kisegyház a társaik által kitaposott ösvényen haladva már nem küzdötte végig azok elindulásának valamennyi nehéz pillanatát. Az első adventista keresztes 1895-ben történt Kolozsváron. Az első állandó lelkész, az amerikai John Friederick Huenergardt jelenlétét, és az első adventista közösség megalakulását 1898-hoz köthetjük.

1. csomópont A 19. századi kezdetek: 1898

A metodista egyház rendszeres munkája ugyancsak 1898-hoz köthető. Dél-Magyarországra önszerveződő kékkeresztes, antialkoholista csoportok hívtak először metodista lelkészt a monarchia császárvárosából, Bécsből. A kapcsolat kibontakozásának izgalmas körülményeit most nem tudjuk körülírni, jellemző momentumként csak egyet jegyeznénk meg: a Bácskában alakuló és két évtizeden át gyorsan szaporodó metodista közösségek kezdetben a tőlük több száz kilométerre fekvő bécsi metodista gyülekezet filiait jelentették. A házi csoportokban összegyűlő hívő „mértékletességi egyletek” tagjai a kisvárosi német, majd magyar polgárságból kerültek ki (kereskedő, tanár, iparos), alkalmakon közösen énekeltek, keresztény irodalmat forgattak.³

A bácskai csoportok a bécsi metodista lelkész, Robert Möller rendszeres útjai után, 1899-ben Franz Havranek, majd 1900-ban Otto Melle személyében kapták meg az első állandó igehirdetőket. Az első metodista (próba)tagfelvételre 1900-ban került sor. A magyarországi metodista missziót a metodista egyházak nagycsaládjának püspöki rendszerű tagja, a Püspöki Metodista Egyház indította el. A ma 75 milliós metodista világgözösségben a „püspöki metodisták” – mai nevén: Egyesült Metodista Egyház (United Methodist Church) – képezik a legnagyobb méretű egyházrészét, 12 milliós létszámmal.

A Magyarországi Metodista Egyház budapesti gyülekezete 2005-ben ünnepelte megalapításának 100. évfordulóját. A Trianon utáni Magyarországon ez a legnagyobb múltra visszatekintő metodista misszió. A fővárosi misszióindítás egyházi kezdeményezésre indult meg 1905-ben: Otto Melle (szuperintendens 1907-1920 között), egy harminc éves drezdai lelkész meghívás nélkül, egyedül látott neki a gyülekezetalapításnak. Munkáját meglepően gyorsan nagy áldás kísérte: a metodista egyház már 1906-ban tagfelvételt tarthatott a Budapesten.⁴

Különös idők voltak ezek. Ebben a korban úgy látszik nem tűnt képtelenségnek, hogy az ifjú, néhány éves magyar munka, az alig néhány lelkész, a nagy távolság és a szűkös anyagi lehetőségek ellenére egy ember

„idegenben” lásson neki a gyülekezetépítésnek. Valószínűleg hőskor ez. Azoknak a hithősöknek a kora, akik hitték, hogy Jézus keskeny útról szóló gondolatai sokak életét képesek meghatározni, megújítani.

A magyarországi metodizmus történetének első csomópontját, tulajdonképpen magának a megjelenésnek, az elindulásnak a pillanatában kell észrevennünk. Miközben a 19. századi Magyarország vallástörténete a szabadegyházi közösségek megjelenésének időszakát jelenti, ezzel egy időben egy jóval nagyobb horderejű változásról, a szekularizációról is be kell számolnunk. A 19-20. század ellentmondásos időszakot jelent: annak ellenére, hogy az újkori Magyarország történetében hagyományosan a szekularizáció kibontakozásaként írjuk le, a vallásosság sajátos elmélyülése is megfigyelhető. A 19. században ezt az elmélyülési tendenciát jelzi a fent említett négy szabadegyház (nazarénus, baptista, adventista, metodista), a 20. század első felében pedig körülbelül további tizenkettő megjelenéséről van tudomásunk.

Az első kihívás tulajdonképpen a racionalizmus és a liberalizmus által meghatározott teológia, amelyre az újonnan megjelenő újprotestáns közösségek képesek voltak pozitív választ adni. A 19. századi egyháztörténetre tekintve azt mondhatjuk, hogy a történelmi egyházak bizonyágtétele meggyengül, melynek hátterében a racionalizmus és a liberalizmus teológiai hatása, az egyház tanításának meggyengülése mutatkozik. A racionalizmus és a liberalizmus korában tulajdonképpen a vallásosság értelmetlenségéről szóló prédikációknak is köszönhető az elvallástalanodás széleskörű kibontakozása.

A szabadegyházi evangéliumi munka a vallásosság beszűkülése közepette a vallásosság elmélyülését és kiterjedését hozta. A szekularizáció tehát pozitív irányú megújulási tendencia is, amelynek során újra felfedezésre kerül az evangéliumi üzenet lényege, a Krisztus-esemény, s kibontakozik az ébresztő teológia. Az evangéliumi tanítás mellett meghatározó hangsúlyt kap az evangéliumi életgyakorlat igénye is: megerősödik a közösségi bibliaolvasás, az imaközösség és ének gyakorlata, új típusú gyülekezeti csoportok alakulnak (pl. vasárnapi iskolai gyermek csoport, ifjúsági csoport) és különböző közösségi találkozók, csendesnapok kerülnek megszervezésre.

A szekularizáció-fogalom újradefiniálását Horváth Pál és Tomka Miklós vallásszociológusok is javasolják, amikor a klasszikus szekularizáció fogalom tarthatatlanságáról szólnak. A vallás hanyatlását egyirányú folyamatként értelmező elméletet a vele egy időben kibontakozó vallásos megújulás cáfolja. Horváth Pál újradefiniálási kísérlete szerint a szekularizáción olyan „formaváltozást értünk, amely egyszerre jelenti a tradicionális vallási kultúra dezintegrációját és egy új vallási kultúra integrációját, a vallásosság tartalmának és struktúrájának alapvető átépülését és leépülését (...). E változás jelenti továbbá a vallásos hit fokozott etizálódását és individualizálódását, a rituális szféra fokozatos kiüresedését...”⁵

Nem véletlen, hogy protestáns és katolikus teológusok – Friedrich Gogarten, Dietrich Boenhoeffer, Karl Rahner – a szekularizációs tendenciában végső soron „a hagyományos vallásosság letisztulási és elmélyülési”⁴ folyamatát látják, amely súlyos nehézségek árán születhet meg, de a személyes döntések és választások által a formalitások egyházi helyett meglevenedő, felelős hitet eredményez.

2. csomópont Az újrakezdés: 1920

A magyarországi metodizmus második kihívását az 1. világháborút követő területi veszteségek hozzák. Az 1919-es évre a magyarországi methodista munka a fővárosban lényegében teljesen egymaga marad, az erős délvidéki, bácskai körzetek, a hazai metodizmus fészke leszakad, ahogy a bécsi szuperintendensi egyházvezetés is. Az országban maradt egyetlen methodista lelkész – Funk Márton – anyagi problémákkal küzd, két iskolában és magántanárként is tanítani kényszerül, hogy családját eltartsa. És még nincs vége: az 1919. március 21-én megalakult Tanácsköztársaság csaknem teljesen eltulajdonítja a megmaradt kicsinyke egyházi vagyont, a lelkéssel pedig népbiztos közli, hogy bár a felvilágosultabbak közé számít, mégis megérett arra, hogy felakasszák.

Mondhatnánk, hogy csőd, véghelyzet, ezt már nem lehet tovább bírni. És emberileg nézve valószínűleg igazunk is lenne. Kétségtelenül sorsdöntő helyzetbe kerül ekkor az egyház, amelyben reálisan merülhetett fel a magyarországi methodista munka megszakításának kérdése. A munka azonban nem szakad meg. Isten e legnehezebb időkben csendesen közbeavatkozik, s a magára maradt lelkész egyszerre új módon látja az eseményeket. Személyes visszaemlékezésében a következőket olvassuk: „Nézzétek az égi madarakat. Hálósobám ablaka alatt madárkák fészket raktak és szelíden takargatták kicsikéiket. Akár háború volt, akár királyság, akár szociálistikus kormány vagy tanácsköztársaság, mit törődtek vele a madárkák? Így kellett nekem is Istenre bízni magamat. (...) Az égi madarakat néztem.”⁶

Ez az isteni jel, ez a csendes biztatás, ez a felülre mutató jel, ami életben tarthatta a metodizmus magyarországi szolgálatát, hivatását. Amit ugyanis 1920-ig, húszévesztendő alatt az első methodista nemzedék felépített, az az új határok között azt jelentette, hogy csaknem a nulláról kell újrakezdeni. Az egykor egy közösséget alkotó methodista tagok 82%-át veszítette el hazánk, az egyház diakóniai szolgálata lényegében megszűnt. 100 taggal, egyetlen gyülekezet, egyetlen lelkész, egyetlen ingatlan maradt, amely helyzet kísértetiesen hasonlít ahhoz, amely az 1898-as, 1899-es, 1900-as években jellemezte a magyarországi misszió indulását. Akkor Robert Möller, Franz Havranek és Otto Melle voltak azok, aki egy fogadó, várakozó közösség élén egyedül próbálták megtalálni és betölteni a methodisták szolgálatát.

Valószínűleg senki sem gondolta volna, hogy húszévesztendő múlva pontosan ugyanez az úttörő feladat vár Funk Mártonra is, akit feladata várakozáson felüli betöltése miatt okkal nevezhetünk az egyház második megalapítójának. Mert újra kellett alapítani, újra az egyről kellett elkezdeni a munkát. Magyarország, Budapest és a megmaradt pesti ingatlan nem lett a kelet-európai methodista misszió központjává, ahogy azt Otto Melle az 1. világháború előtt elképzelte.⁶ 1920-tól az „égi

madarakra” tekintve, a budapesti metodista közösség valami sokkal hétköznapibb, de sokkal fontosabb feladatot töltött be: fészkek lett, az Istenre bízott magyarországi metodista misszió fészke, amelyben 1920-tól 1931-ig szolgált szuperintendensként Funk Márton.

Várakozáson felül betöltött szolgálat ez, egy olyan vezetőtől, akinek mozgékonyága és nagy teherbírása mellett a nyitottsága volt az 1920-as évek egyházi megújulásában a legmeghatározóbb tulajdonsága. Funk nyíltszívű, áldozatkész vezető, ami már életének első, a bácskai Szenttamáson végzett szolgálata idején (1908-1911) kiderült: meghívások útján körzetében a meglevő négy mellé két újabb gyülekezetet szervezett, Erdélyben missziós útra vállalkozott, más helyen pedig elárulja, hogy ebben az időben képes volt 220 munkanap alatt 360 házi látogatást elvégezni.⁷

Funk 1911-től szolgál a fővárosban, ahol befogadó készsége révén ugyancsak kiszélesedik a körzet szolgálata: mindjárt 1911-ben fiatal fiúk kérik meg egy fiúotthon támogatására, 1912-ben egy ügyvéd kezdeményezi nála a korát megelőző jogi-orvosi-lelki segélyszolgálat, a Népiroda beindítását, 1913-ban kapja a meghívást az első dunántúli metodista állomás megindítására Nagyszékelyen, amit elvállal, 1914-ben pedig a Leányotthont nyitják meg, amit ugyancsak támogat. Nem emberi iparkodás műve ez, hanem Isten kegyelméből adatnak, Funk Márton pedig kész ajtót nyitni ezen adományokra.

Az 1920-as években ez a nyitottság az, melynek révén a metodista munka hazánkban újjászülethetett. A nyitányt a nyíregyházi és a kaposzekcsői közösségek meghívásai jelentik 1920-ban. Szuhánszky T. Gábor lelkesz-szociológus egy tanulmányában ezt az évet a „fordulat évének” tekinti az egyház életében⁸. Kétségtelenül igaza van. A meghívások természetesen ezúttal sem lettek elutasítva. 1921-ben a meglevő Budapesti Körzet mellé további öt körzetet vesznek fel egyszerre: Angyalföldön, Kispesten, Dombóváron, Györkönyben és Nyíregyházán. Az 1920-as évek a gyülekezetalapítások időszakát jelentik: 1922-től Kaposváron, 1923-tól Miskolcon, 1926-tól Borjádón, 1929-től Szegeden alakulnak metodista gyülekezetek.

A gyülekezetépítés mellett megerősödik az egyház diakóniai szolgálata is. 1920-ban újraindul a Népiroda, 1921-ben Alkoholellenes vendéglőt nyitnak, 1922-ben „Prédikátorelőképző” iskolát (amire nagy szükség van, hiszen 1921-1924 között hét fő is elindul a frankfurti metodista Lelkeszképző Szemináriumba), 1923-ban pedig a *Békeharang* mellett újabb lapot ad ki az egyház *Szent Harc* címmel, amely a metodisták önálló antialkoholista kiadványa. Funk régi álma azonban 1921-ben a budakeszi telek megvásárlásával teljesedik be: a Felsőerdősor utcában befogadott fiatalok és öregek mellett, most egy különálló területen lehetőség adatik a gyermekek gondozására is.

A folyamatosan bővített budakeszi komplexum célja a legkülönfélébb egyházi programok kiszolgálása mellett elsősorban a nyári gyermeküdültetés és az árvaházi szolgálat, majd – már az 1920-as években – az öregotthon lesz. „Van tehát egy otthonunk az ifjúság, egy az öregek és egy a gyerekek számára. Ezzel megvetettük az eredményes gyülekezeti munkának alapjait.” – fogalmazza meg 1921-ben elképzelését⁹, egyházi stratégiáját, amely szerint az egyház diakóniai munkáját csak úgy látja teljesnek, ha valamennyi generáció felé szolgál.

3. csomópont

Háború utáni évek: 1945-1956

A második világháború ugyancsak mély sebeket ejtett a metodista egyházon. A magyarországi metodizmus történetének harmadik kihívását az 1945-1956 közötti évek jelentették. A németek kitelepítése több helyen is megtépázta – esetenként felszámolta – a gyülekezeteket (Borjádön, Györkönyben, Kaposszekcsőn, Budapesten). A szlovákok áttelepülése ugyancsak érzékenyen érintette az egyházat. Az országos tagság egynegyedét kitevő Nyíregyházi Körzetben, a legerősebb közösségben, az átköltözéssel a körzet szinte teljesen megszűnt. Néhány lelkész csak 1949-ben tért haza orosz hadifogságából. 1948-ban az egyház szuperintendense Svájcba emigrált (Tessényi-Jakob János, szuperintendens 1931-1948 között), utódja 1956-ban egészségügyi okokból mondott le (Szécsey János, szuperintendens 1948-1956 között).

Amíg az első világháború után csak sejthető, hogy felmerült a magyarországi metodista munka félbehagyásának gondolata, addig a második világháború után bizonyosan tudjuk, hogy komoly mérlegelésre került az önállóság feladása, esetleg más evangéliumi egyházhoz való csatlakozás.¹¹ Ellentmondásos módon éppen ebben az időszakban került sor az egyház állami elismerésére. A metodisták a két világháború között folyamatosan ostromolták beadványaikkal az illetékes minisztériumi szerveket az elismerés megszerzéséért. Bár a Horthy rendszer idején a metodisták – az 1920-as, 1930-as években, és a világháború alatt is – különleges elbírálás alá estek, az elismerést mégsem sikerült megkapni. Végül, a baptista egyház 1905-ös elismerése után, 1947. október 31-én (a 120000/1947. II. számú vallás és közoktatásügyi minisztériumi rendelet alapján) a metodista egyház működése is elismerésre került.

Különös csoda, hogy a világháborút követő másfél évtizedben az egymást érő nehézségek közepette az egyház mégis megújulást, ébredést élhetett át. Az ébredés legfontosabb bizonyosságát egyfelől az a tíz új munkatárs jelentette, akik az 1940-es évek, és az 1950-es évek második felében jelentkeztek gyülekezeti szolgálatra. Másfelől meg kell emlékeznünk azokról a laikus munkatársokról, laikus igehirdetőkről is, akik ezekben az időkben a lelkészek mellett a gyülekezetek oszlopait jelentették.

A metodista egyházban hagyományosan, a 18. századi kezdetektől fogva fontos szerepet töltöttek be a nemlelkészi, laikus munkatársak: tulajdonképpen azt mondhatjuk, hogy az anglikán megújulási mozgalom működtetői, motorjai a gyülekezeti közösség tagjai közül kikerülő laikus vezetők voltak. Az igehirdetések nyomán szerveződő kiscsoportok irányításával John Wesley laikus munkatársakat bízott meg, ami a megújulási mozgalom fennmaradásában, növekedésében döntő lépésnek bizonyult. A laikus tagok a gyülekezeti csoportok vezetése után fokozatosan valamennyi metodista egyházban lehetőséget kaptak az egyház döntési mechanizmusába való bekapcsolódásra.

A püspöki rendszerű metodista egyház 1939-től vezette be hivatalosan a paritás elvét, a közös döntés rendszerét.¹³ Magyarországon a háborúba való belépés előtt, az 1940-ben tartott Évi Konferencián már ennek megfelelően került sor a találkozóra. A háború után azonban a megváltozott politikai körülmények

egészen 1974-ig nem tették lehetővé az egyházvezetés ezen elven való működését. Az évente tartandó vezető testület, az évi konferencia találkozásának rendszeressége is megbomlott. Jellemző, hogy az 1956-os szuperintendens választás sem e konferencián történt: erre a meglehetősen fontos eseményre, az utazási körülmények ellehetetlenülése folytán postai úton került sor (Hecker Ádám, szuperintendens 1956-1974 között).

4. csomópont Egyházzakadás: 1974

Az 1974-es egyházzakadás hátterében kétségtelenül az egyházrendtől való eltérés, a nem szabályszerű egyházműködés is megjelenik. Más kérdés, hogy az egyház szabályos, az Egyházrend szerinti működését, az évi konferenciák rendszerességét, a laikus részvétel, a laikus kontroll érvényesülését a korszakban a politika sem támogatta: az ellenőrzés és az irányítás szerepét sokkal inkább igyekezett saját hatáskörbe vonni.

A szakadás pontos okainak felderítésekor számos magyarázat adódik. A politikai vonalon tovább haladva a témával foglalkozó Szigeti Jenő egyháztörténész értékelésében az állam részéről való tudatos szakításra kényszerítésről, manipulációról beszél, amelynek az 1970-es években nem csak a metodisták, hanem például az adventisták is áldozatául estek. Bár a válság a felszínen az ateista államhatalomhoz való eltérő viszonyban jelent meg, az 1974-es kihívás legmélyebb értelmében nem politikai jellegű volt. Az alkalmazkodás, vagy szembenállás témáján túl, az események mögött észre kell vennünk a lelki összefüggéseket is. Lelki értelemben az egyház ekkor egy „régóta esedékes tisztulási folyamaton” ment keresztül, amelyben az egyháznak nem személyekkel, hanem egy lelkiürettel kellett megküzdenie.¹⁷ A metodistáknak fel kellett hagyniuk az 1950-es, 1960-as évek bezárkózásában kialakult törvényeskedő, az egyéni kegyességet túlhajszoló magatartással, a felsőbbbségtudattal, a paternalista egyházvezetéssel. 1974-től lényegében ezek mentén kezdődik meg a metodista kegyesség megújulása, melynek hatása – az 1970-es, 1980-as években lelkeszi szolgálatba lépőkön keresztül – napjainkig érvényesül.

A negyedik kihívásra adott legfontosabb válasz a szabályos, Egyházrend szerinti működés, a laikusok minden szinten való bevonása, és mindenekelőtt a gyülekezetépítés erősítése volt. Fordulatot jelentett, hogy a törvényeskedő, mások megítélését folytató magatartás helyett a lelkigondozás kérdései kerültek előtérbe. Az előjárói konferenciák rendszeres résztvevői lettek a pszichológusok, a pszichiáterek, és a családgondozók. A közösség megerősítésének egyik legfontosabb területe lett az országos csendesnapok rendszerének kialakulása, amely az 1970-es évek végére megtörtént. A rendszerváltás utáni időszak legfontosabb jellemzője a különböző találkozók választékának jelentős bővülése volt – sor került fiatal felnőttek találkozójára, házások hétvégéjére, elvált nők hétvégéjére, kialakultak a cserkészek találkozói –, amelynek csúcspontját jelenti az 1997 óta évente megrendezésre kerülő Országos Családi Tábor, rendszeresen mintegy 300-400 fő részvételével. A rendszerváltás utáni időszakban az egyes gyülekezetek már körzeti szinten is megszervezik réteg csendesnapjaikat, illetve a gyülekezeti közösség építésének új formáiként elkezd kiépülni – újra felfedezve a Wesley-féle metodista örökséget – a házi közösségek, házi csoportok rendszere.

FŐSZERKESZT: KHALED A. LÁSZLÓ • TÁRSZERKESZT: SZTUPKAI GERGŐ • ROVATSZERKESZT: BOZSÓ CSILLA – RÓLUNK SZÓLVA, CSÁSZÁR JUDIT – IRODALOM, GYURKÓ DONÁT – APROPÓ, KHALED-TÖMÖRI BOGLÁRKA – ZENE, LAKATOS JUDIT – MŰLT-KOR, ORSÓS KRISZTINA – TURMIX, SZABÓ MARIANN – NAGY VILÁG, HOMÉR – LAPZÁRTA • KÜLDJ LEVELET!: 1032 BUDAPEST, KISCELLI ÚTCA 73. • HÍVJ FEL!: 20/824-8379 • DOBJEGY MÉLT!: MIXUJSAG@MIX.METODISTA.HU • AZ ÚJSÁG HONLAPJA: HTTP://MIX.METODISTA.HU/MIXUJSAG • MEGJELNIK: SZEPTEMBERTŐL, JÚNIUSIG ÉVENTE TÍZ ALKALOMMAL. • FIZESS ELŐ A RÓZSASZÍN BELFÖLDI POSTAUTALVÁNYON A FŐSZERKESZTŐ NEVÉRE ÉS A BUDAPESTI CÍMRE FÉL ÉVRE 1250 FORINTÉRT, VAGY EGY ÉVRE 2500 FORINTÉRT! TÁMOGASS IMÁVAL, ANYAGIAKKAL! S KÜLDJ EGY CIKKET LAPUNKBA!

JÚLIUSTÓL SZEPTEMBERIG 12 HELYSZÍNEEN 13 KÜLÖNBÖZŐ TÁBORRA, CSENDES NAPRA KÉSZÜL EGYHÁZUNK. A LEGKIEMLEKEDŐBB KÖZÜLÜK AZ ORSZÁGOS CSALÁDI TÁBOR, AMELYRE JÚLIUS 1-6. KÖZÖTT A SZOLNOKI TISZALIGETEN KERÜL SOR, VÁRHATÓAN MINTEGY 350 RÉSZTVEVŐVEL. A CSALÁDI TÁBORNAK ELSŐ ALKALOMMAL LESZ VENDÉGE ÉS IGEHÍRDETŐJE PATRICK STREIFF PÜSPÖK. A TÁBOROKRÓL BŐVEBB INFORMÁCIÓ A LEKÉSZTEKTŐL, VAGY AZ EGYHÁZKÖZPONTBÓL KAPHATÓ! GONDOLJUNK IMÁDSÁGBAN A TERVEZETT ALKALMAKRA ÉS A RÉSZTVEVŐKRE!

☺ Országos Családi Tábor

SZOLNOK-TISZALIGET, 2008. JÚLIUS 1-6.

☺ Országos Ifjúsági Tábor

SZOLNOK-TISZALIGET, 2008. JÚLIUS 6-9.

🏆 Nyíregyházi napközis tábor

NYÍREGYHÁZA, 2008. JÚLIUS 7-11.

🏆 Nyíregyházi serdülőtábor

PUSZTAFALU, 2008. JÚLIUS 13-17.

🏆 Szegedi serdülőtábor

SZEGED, 2008. JÚLIUS 15-18.

🌐 Csörkésztábor

BUDAKESZI-ERDÉLY, 2008. JÚLIUS 21-30.

👉 Gyülekezetépítő tábor

SZOLNOK, 2008. JÚLIUS 24-27.

📖 Hitmélyítő csendesnapok

KISMÁNYOK, 2008. AUGUSZTUS 4-10.

🏆 Kaposszekcsői serdülőtábor

KAPOSSZEKCSŐ, 2008. AUGUSZTUS 4-8.

✝ Ifjúsági evangélizáció és zenetábor

HETES, 2008. AUGUSZTUS 7-10.

✝ Ifjúsági evangélizációs hét

HIDAS, 2008. AUGUSZTUS 11-17.

👉 Báb és biblíodrámá tábor

HETES, 2008. AUGUSZTUS 14-16.

👉 Budapesti évkezdő ifihétvége

BAJÁNSENYE, 2008. AUGUSZTUS 29-31.

UTÓIRAT:

KÖSZÖNJÜK, HOGY ELŐFIZETŐKÉNT OLVASOD LAPUNKAT, S EZÁLTAL LEHETŐVÉ TESZED ÚJSÁGUNK MŰKÖDÉSÉT! BÍZUNK BENNE, HOGY A TOVÁBBIKBAN IS SZÁMÍTHATUNK RÁD! FIZESS ELŐ EZEN A NYÁRON IS! ÜDVÖZLETTEL: A FŐSZERK.